

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Zory Šmolkové ve věci

žalobce: **Vysoká škola báňská – Technická univerzita Ostrava**
sídlem 17. listopadu 2172/15, 708 00 Ostrava-Poruba
IČO: 61989100

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 10. 2018 č. j. 46 225/18/5000-10470-700938 a ze dne 6. 11. 2018 č. j. 49647/18/5000-10470-700938, ve věcech odvodů za porušení rozpočtové kázně a penále

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 17. 10. 2018 č. j. 46 225/18/5000-10470-700938 a ze dne 6. 11. 2018 č. j. 49647/18/5000-10470-700938I **se zrušují** a věci **se vracejí** žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 6000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Podanými žalobami se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2018 č. j. 46 225/18/5000-10470-700938 a ze dne 6. 11. 2018 č. j. 49647/18/5000-10470-700938, jimiž byla zamítnuta odvolání žalobce a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 13. 9. 2017 č. j. 2983072/17/3200-31474-806756 a č. j. 2983086/17/3200-31474-806756, ve věcech odvodů za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu a do Národního fondu a dále byla zamítnuta odvolání žalobce a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 13. 9. 2017 č. j. 3105969/17/3200-31474-806756 a č. j. 3105976/17/3200-31474-806756, ve věcech penále za prodlení s odvody za porušení rozpočtové kázně.
2. V podaných žalobách žalobce ke skutkovému stavu uvedl, že důvodem pro uložení povinnosti odvodu bylo překročení kapitoly rozpočtu projektu č. 14.1.1.1. označené Celkové způsobilé výdaje investiční. Podle správce daně žalobce nesplnil podmínku uvedenou v článku VI rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR (dále jen „MŠMT“) č. 0040/01/01 ze dne 15. 2. 2010, jímž byla žalobci poskytnuta dotace za účelem realizace projektu „Regionální materiálově technologické výzkumné centrum“ v rámci Operačního programu Výzkum a vývoj pro inovace, prioritní osy II – Regionální VaV centra, oblast podpory 2.1 – Regionální VaV centra (dále jen „Rozhodnutí o poskytnutí dotace“). Žalobce měl pochybit tím, že poskytnutou dotaci čerpal na úhradu výdajů, které nebyly způsobilými výdaji projektu. Na základě výdajů nárokových partnerem projektu, jímž byla obchodní společnost MATERIÁLOVÝ A METALURGICKÝ VÝZKUM s.r.o. (dále jen „projektový partner“) žalobcem čerpané dotace překročily rámec rozpočtu o částku 280 306,55 Kč, a to pokud jde o rozpočtovou kapitolu 14.1.1.1. Správní orgán dospěl k závěru, že tak došlo k neoprávněnému použití peněžních prostředků podle ust. § 3 písm. e) zák. č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění účinném do 19. 2. 2015 (dále jen „zák.č. 218/2000 Sb.“), což je ve smyslu ust. § 44 odst. 1 písm. b) téhož zákona porušením rozpočtové kázně. Dále žalobce vymezil tyto žalobní body:
 - 1) Žalobce se závěry správních orgánů nesouhlasí, neboť šlo o formální pochybení, které nemá vliv na účel, který je poskytnutím dotace sledován. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) je nutno sankční odvod vždy spojit jen s neoprávněným nakládáním s finančními prostředky a jeho uložení nemůže být postaveno na formalistickém výkladu zákona bez ohledu na skutečný stav věci a účel poskytnuté dotace. Je zapotřebí zkoumat, zda účel poskytnuté dotace byl či nebyl vynaložením finančních prostředků naplněn a ne každé porušení podmínek, za kterých byla dotace poskytnuta, představuje neoprávněné použití peněžních prostředků způsobujících

povinnost odvodu, přičemž okolnosti, za nichž k porušení podmínek došlo, je zapotřebí posuzovat vždy individuálně.

2) K překročení rámce rozpočtové kapitoly došlo pouze a výlučně pochybením partnera projektu při účtování o ocenění dlouhodobého majetku a technického zhodnocení, kdy partner projektu v některých případech zahrnul do pořizovací ceny také náklady na zaškolení pracovníků, když tyto byly součástí plnění jednotlivých dodavatelů. K překročení rámce rozpočtové kapitoly došlo o 0,2 %. Ze Zprávy o daňové kontrole projednané se žalobcem dne 30. 6. 2014 vyplývá, že celková částka nezpůsobilých výdajů v součtu činila 288 359 Kč a tato částka mohla být oprávněně nárokována v rámci položky 4.3 rozpočtu projektu Ostatní služby. Kontrolní orgán vyhodnotil porušení jako nezávažné a neovlivňující účel dotace s přihlédnutím k tomu, že nezpůsobilé výdaje byly na projektový účet dobrovolně vráceny. Kontrolní orgán uvedl, že odvod bude uložen ve výši 10 % z takto vykázaných nezpůsobilých výdajů projektu. V posuzované věci však správní orgány k zanedbatelnému významu z pohledu účelu dotace nepřihlédly a uložily odvod v plné výši překročení rozpočtové kapitoly.

3) Uváděné skutečnosti nezohlednil ani žalovaný v napadených rozhodnutích, který porušení klasifikoval jako kvalifikované porušení rozpočtové kázně, zcela opomenul a nezkoumal otázku míry závažnosti porušení, vztah způsobu použití prostředků k naplnění či nenaplnění účtu dotace a proporcionalitu uložené sankce ke konkrétnímu porušení. Žalovaný nijak nezohlednil, že předmětná částka byla v plném rozsahu uplatnitelná v rámci jiné položky rozpočtu projektu, jako výdaj způsobilý. V rozporu s judikaturou uvedl, že princip proporcionality je nutno vykládat tak, že je zapotřebí odvést celou nesprávně čerpanou částku. Žalovaný nezohlednil konkrétní okolnosti případu. Žalobce má za to, že proškolení obsluh a údržeb pořízených investic v souladu s účelem dotace bylo zajištěno v souladu s účelem dotace, vzniklý náklad věcně patřil do jiné rozpočtové kapitoly projektu a porušení nebylo v rozporu se smyslem poskytnuté dotace. Žalovaný tuto argumentaci odmítl zohlednit a posoudit závažnost porušení dotačních podmínek. Žalobce rovněž nesouhlasí s tím, že žalovaný nezohlednil skutečnost, že žalobce neoprávněně čerpanou částku vrátil z projektového účtu dne 26. 2. 2014, tj. zjevně před tím, než tutéž částku v rámci žádosti o platbu č. 17/0040 „nárokoval“. Žalovaný tyto okolnosti nevypořádal a nevzal v potaz ani ust. § 14f odst. 2 a 3 zák. č. 218/2000 Sb. Odvody byly vyměřeny podle ust. § 44a odst. 4 písm. c) zák. č. 218/2000 Sb., které však bylo ke dni 20. 2. 2015 zrušeno, takže se opírají o zákonné ustanovení, které v době vydání neplatilo.

4) Pokud jde o rozhodnutí, jimiž byla vyměřena penále za prodlení s odvody, žalobce namítl jejich nezákonnost spočívající v tom, že správce daně vyměřil penále dříve, než platební výměry na odvody za porušení rozpočtové kázně nabyly právní moci. V době vydání platebních výměrů na penále tedy nemohl být postaven najisto mj. den, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně, ani den, v němž byly prostředky odvedeny či nevyplaceny postupem podle ust. § 44a odst. 5 písm. b) zák. č. 218/2000 Sb. Podle ust. § 44a odst. 8 téhož zákona jde přitom o zásadní právní skutečnosti vymezující interval prodlení daňového subjektu s plněním odvodové povinnosti. Žalovaný procesní pochybení připustil, přesto dospěl k závěru, že nemá vliv na zákonnost napadených rozhodnutí.

5) Žalobce namítl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí není dostatečným způsobem zdůvodněno stanovení penalizovaného období u jednotlivých položek.

2. Žalovaný ve vyjádřeních k žalobám poukázal na ustanovení článku XXIII odst. 1 písm. a) Rozhodnutí o poskytnutí dotace, podle něhož došlo v případě žalobce k porušení podmínek dotace, které zakládá porušení rozpočtové kázně. V této souvislosti žalovaný poukázal na usnesení rozšířeného senátu NSS sp. zn. 1 Afs 291/2017. Dále žalovaný označil za nepřiléhavou argumentaci žalobce Zprávou o daňové kontrole, jelikož v jejím rámci byly prošetřovány zcela jiné skutečnosti, které se nevztahují k danému případu. K namítanému nezohlednění principu proporcionality žalovaný uvedl, že o výši odvodu bylo rozhodnuto podle ust. § 44a odst. 4 písm. c) zák. č. 218/2000 Sb. a odvod byl tedy stanoven právě v té výši, ve které byla rozpočtová kázeň porušena. Za takové situace nelze v rámci správní úvahy částku takto stanoveného odvodu snižovat, neboť projevem principu proporcionality je právě přesná identifikace a vyčíslení částky, ve které byla rozpočtová kázeň porušena. Nesprávný je také odkaz na ust. § 14f zák. č. 218/2000 Sb., neboť poskytovatel postupu podle tohoto ustanovení nevyužil. Ohledně námitky vrácení peněžních prostředků žalovaný zdůraznil, že nevyplacení části dotace poskytovatelem či vrácení peněžních prostředků v rámci závěrečného vyúčtování poskytovateli dotace a vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně jsou dva principiálně rozdílné instituty. Dnem porušení rozpočtové kázně vzniká povinnost provést odvod za porušení rozpočtové kázně podle § 44a odst. 9 zák. č. 218/2000 Sb. prostřednictvím příslušného finančního úřadu. Tato povinnost nemůže být splněna úhradou prostředků na účet poskytovatele dotace. Pokud jde o námitku týkající se účinnosti ust. § 44a odst. 4 písm. c) zák. č. 218/2000 Sb., které již nebylo platné, shledal ji žalovaný nedůvodnou, neboť bylo rozhodováno podle znění zákona účinného ke dni porušení rozpočtové kázně žalobcem a totožné ustanovení bylo účinné i po 20. 2. 2015, ale bylo označeno jako písm. b). K námitkám ve vztahu ke stanovení penále žalovaný uvedl, že shledal procesní pochybení správce daně, nicméně nebylo takového charakteru, aby vyústilo ve zrušení napadených rozhodnutí. Dále uvedl, že stanovení penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně je v podstatě matematickým výpočtem stanoveným zák. č. 218/2000 Sb. a správci daně není dán žádný prostor se od něj odchýlit. K námitce ohledně způsobu zohlednění žalobcem uhrazené částky odvodu žalovaný uvedl, že nebyla obsahem podaného odvolání. Žalobcem specifikovaná úhrada byla přerozdělena mezi jednotlivé případy porušení rozpočtové kázně, a to podle jejich stáří tak, aby byla při výpočtu výše penále minimalizována délka prodlení. Šlo tedy o postup výpočtu, který je pro žalobce nejvýhodnější. Žalovaný navrhl zamítnutí žalob.
3. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního vztahu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen „s.ř.s.“) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobách (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).
4. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že žalobce byl příjemcem dotace na základě rozhodnutí MŠMT ze dne 15. 2. 2010 č. 0040/01/01 ve znění dodatků č. 0040/01/02 ze dne 25. 6. 2012, č. 0040/01/03 ze dne 26. 2. 2013, č. 0040/01/04 ze dne 2. 12. 2013 a č. 0040/01/05 ze dne 13. 10. 2014. Žalobci byla poskytnuta dotace v celkové maximální výši 680 107 000 Kč v rámci Operačního programu Výzkum a vývoj pro inovace za účelem realizace projektu „Regionální, materiální, technologické výzkumné centrum“, přičemž částka poskytnutá z prostředků státního rozpočtu na přefinancování výdajů, které mají být kryty prostředky z rozpočtu Evropské unie byla stanovena ve výši 578 090 950 Kč (85

% z celkové výše dotace) a částka z ostatních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu na část národního spolufinancování byla stanovena v max. výši 102 016 050 Kč (15 % z celkové výše dotace). Dne 9. 6. 2015 byl správci daně doručen podnět poskytovatele dotace k prošetření porušení rozpočtové kázně, a to porušení článku VI Způsobilé výdaje z titulu nárokovaní nezpůsobilých výdajů (cestovní náhrady, mzdové výdaje, náklady na pohoštění atd.). Správce daně dne 8. 9. 2015 zahájil u žalobce vyměřovací řízení podle ust. § 91 odst. 1 zák. č. 280/2009 Sb. daňového řádu v platném znění (dále jen „daňový řád“) ve věci vyměření odvodů za porušení rozpočtové kázně a dospěl k závěru, že žalobce porušil podmínku uvedenou v článku VI rozhodnutí MŠMT tím, že použil část dotace na úhradu nezpůsobilých výdajů projektu, čímž neoprávněně použil peněžní prostředky ve smyslu ust. § 3 písm. e) zák. č. 218/2000 Sb. a porušil tak rozpočtovou kázeň podle ust. § 44 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Správce daně podrobně popsal porušení rozpočtové kázně v protokolu ze dne 8. 9. 2015 č. j. 2711877/15/3200-31474-806756. Rozhodnutími ze dne 12. 11. 2015 č. j. 3074176/15/3200-31474-806756 a č. j. 30741790/15/3200-31474-806756 správce daně vyměřil žalobci odvod do státního rozpočtu ve výši 70 151 Kč a odvod do Národního fondu ve výši 397 521 Kč. Výše vyměřených odvodů byla odůvodněna tím, že poskytovatelem dotace nebyla vyplacena celá částka dotace. Dne 9. 2. 2016 pod č. j. 154783/16/3200-31474-806756 a č. j. 154553/16/3200-31474-806756 byly vydány platební výměry na penále za prodlení s odvody. Dne 21. 9. 2016 byla správci daně doručena žádost poskytovatele dotace, na jejímž základě dospěl správce daně k závěru, že nesprávně aplikoval ust. § 44a odst. 5 písm. b) zák. č. 218/2000 Sb., když za porušení rozpočtové kázně měly být uhrazeny odvody v plné výši. V důsledku tohoto pochybení pak nebylo správně vypočteno ani penále. Rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 5. 2017 č. j. 24967/17/5000-10470-700290 bylo nařízeno přezkoumání původních platebních výměrů na odvody a původních platebních výměrů na penále právě z důvodu nesprávné aplikace ust. § 44a odst. 5 písm. b) zák. č. 218/2000 Sb. V přezkumném řízení správce daně původní platební výměry na odvody i na penále změnil. Proti změněným rozhodnutím podal žalobce odvolání, o nichž bylo rozhodnuto napadenými rozhodnutími.

5. Krajský soud se primárně zabýval důvodností žalobních bodů 1 až 3, které jsou argumentačně propojeny a které lze shrnout do tvrzení o porušení principu proporcionality při stanovení výše vyměřených odvodů při nezohlednění specifických okolností případu a jejich dopadu na účel poskytnuté dotace.
6. Krajský soud při posouzení důvodnosti těchto žalobních tvrzení vycházel ze závěrů usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 10. 2018 č. j. 1 Afs 291/2017-33, v němž bylo vysloveno, že *„při stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně je třeba vycházet ze zásady přiměřenosti, tedy rozumného vztahu mezi závažností porušení rozpočtové kázně a výší za ně předepsaného odvodu. Správce daně musí zvážit, zda je důvod k odvodu v plné výši čerpaných či poskytnutých prostředků státního rozpočtu, či pouze k odvodu odpovídajícímu závažnosti a významu porušení povinnosti a své rozhodnutí náležitě odůvodnit“*. Ve stejném rozhodnutí NSS dále vyslovil, že: *„Týká-li se porušení povinnosti oddělitelné části poskytnuté dotace, odvod bude stanoven pouze částkou odpovídající této části dotace. I zde však mohou vyvstat okolnosti, které mohou s ohledem na malou závažnost porušení povinnosti vést správce daně ke snížení odvodu ve smyslu zásady přiměřenosti“*.

7. V posuzované věci bylo prokázáno porušení rozpočtové kázně žalobcem ve smyslu ust. § 3 písm.e) a § 44 odst. 1 písm. b) zák. č. 218/2000 Sb. Správní orgány sice nesprávně uvedly označení právní normy jako ust. § 44 odst. 1 písm. c) tohoto zákona, které již ke dni vydání napadených rozhodnutí nebylo v platnosti, toto pochybení je však evidentní formální chybou, která nemohla mít vliv na zákonnost napadených rozhodnutí, mj. také proto, že ust. § 44 odst. 4 shodné ustanovení stále obsahovalo, nikoliv však pod písm. c), ale pod písm. b). Správce daně a žalovaný však vyměřené odvody, které se rovnaly částce odpovídající porušení rozpočtových pravidel, odůvodnili nedostatečně pouze odkazem na ust. § 44a odst. 4 písm. b) zák. č. 218/2000 Sb. Pokud žalovaný poukázal na to, že ust. § 44a písm. b) zákona č. 218/2000 Sb. nepřipouští možnost správní úvahy ohledně částky stanoveného odvodu a jeho možného snížení, krajský soud má za to, že tento názor byl již překonán právě shora citovanou judikaturou, která určuje princip proporcionality jako základní kritérium stanovení výše odvodu v podstatě při jakémkoli závažném porušení rozpočtové kázně. V souladu s touto nyní již ustálenou judikaturou správních soudů však je nezbytné, aby správní orgány při stanovení výše odvodu vždy zvažily okolnosti konkrétního porušení rozpočtové kázně, vyšly z principu proporcionality mezi závažností tohoto porušení a výší za ně předepsaného odvodu a uvedly, zda je důvod k odvodu v plné výši poskytnutých prostředků, resp. v částce odpovídající porušení rozpočtové kázně či k odvodu odpovídajícímu pouze významu porušení povinnosti. V souvislosti s tím, je pak v posuzované věci rovněž nezbytné, aby správní orgány primárně posoudily, zda porušení rozpočtové kázně mělo vliv na účel poskytnuté dotace a rovněž, zda a v jaké míře lze zohlednit skutečnost, že žalobce vrátil finanční prostředky poskytovateli dotace prostřednictvím projektového účtu. Lze sice souhlasit s žalovaným v tom, že vrácení peněžních prostředků v rámci závěrečného vyúčtování poskytovateli dotace a vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně jsou zcela rozdílné instituty, nicméně vrácení finančních prostředků představuje právě specifické okolnosti konkrétního případu, o nichž bude nutno uvážit, zda jsou významné z pohledu přiměřenosti výše odvodu. Pro úplnost krajský soud uvádí, že neshledal důvodnou výtku žalobce směřující k nezohlednění ust. § 14f zák. č. 218/2000 Sb., kterou směřoval vůči žalovanému, neboť postup dle označeného zákonného stanovení je plně k dispozici poskytovatele dotace a nikoliv správce daně. K tomuto postupu navíc v posuzované věci vůbec nedošlo.
8. Na základě shora uvedené argumentace krajský soud dospěl k závěru, že pokud jde o odůvodnění
vyměřených odvodů jsou napadená rozhodnutí zcela nepřezkoumatelná, takže shledal důvodnými
žalobní tvrzení pod body 1 až 3.
9. Pokud jde o platební výměry na penále, krajský soud ve svém posouzení vycházel z toho, že ve vztahu k porušení rozpočtové kázně je penále sekundárním nárokem, který je existenčně spjatý s povinností provést odvod za porušení rozpočtové kázně. Penále je příslušenstvím odvodu, a proto sleduje jeho osud. Pokud bylo penále vyměřeno samostatnými platebními výměry, je jejich osud odvozen od závěrů o tom, zda došlo k porušení rozpočtové kázně a také zda byly odvody vyměřeny ve správné výši, která je přezkoumatelným způsobem odůvodněna. Jelikož krajský soud v souzené věci dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o stanovení odvodů, shledal nadbytečným zabývat se žalobními tvrzeními ve vztahu k platebním výměrům na penále, neboť

z důvodu akcesolické povahy penále coby příslušenství daně (ust. § 2 odst. 5 daňového řádu) je nezbytné, aby penále jako příslušenství odvodu sdílela osud věci hlavní. S ohledem na závěry, které krajský soud učinil ve vztahu k rozhodnutím o vyměření odvodů za porušení rozpočtové kázně, tudíž již neshledal důvod se blíže zabývat námitkami vůči stanovení penále samotného, neboť nezbylo, než tato rozhodnutí rovněž zrušit.

10. Pro úplnost shledal krajský soud nezbytným vyjádřit se k návrhu žalobce, aby soud rozhodl, že osobou zúčastněnou na řízení je projektový partner žalobce. Krajský soud k takovému rozhodnutí neshledal důvod, neboť v souladu s judikaturou krajský soud autoritativně rozhoduje pouze o tom, že určitá osoba není osobou zúčastněnou na řízení, což však předpokládá, že se takový subjekt sám domáhá postavení osoby zúčastněné na řízení, ale podmínky pro to nesplňuje (srov rozsudek NSS ze dne 6. 10. 2010 sp. zn. 3 As 10/2010). V souzené věci to byl žalobce, který označil svého projektového partnera za osobu zúčastněnou na řízení, což sice ust. § 34 odst. 2 s.ř.s. předpokládá, avšak taková skutečnost je pouze formálním předpokladem toho, aby určitý subjekt byl soudem osloven, aby oznámil, zda bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Vedle tohoto formálního předpokladu musí existovat ještě předpoklady materiální, tj. že se jedná o subjekt, který byl přímo dotčen ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí (ust. § 34 odst. 1 s.ř.s.). Krajský soud dospěl k závěru, že v případě projektového partnera žalobce tato materiální stránka naplněna není, když subjektem dotčeným vydáním napadených rozhodnutí v právech a povinnostech je toliko žalobce, jemuž byly těmito rozhodnutími uloženy povinnosti. Projektový partner žalobce také z povahy věci neměl a nemohl mít postavení účastníka správního řízení.
11. S ohledem na shora uvedenou právní argumentaci krajský soud napadená rozhodnutí zrušil pro vady řízení a to pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a dále pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.). Současně věc vrátil žalovanému k dalším řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
12. O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalobci vznikly náklady řízení v souvislosti i se zaplacením soudních poplatků v celkové výši 6 000 Kč.
13. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zák. č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen „o.s.ř.“) týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 168 o.s.ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinná dobrovolně, co jí ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 19. listopadu 2019

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu